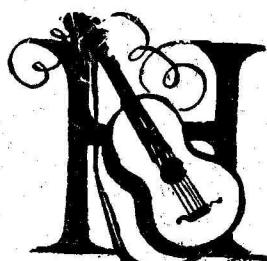

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

ΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ θερινής
ἡμέρας. "Ο Φοῖβος ἀποκα-
μωμένος γέρεις ἀπαλά στὴν
ἀγκαλιὰ τῆς γαλανῆς παρ-
θένους τῆς θαλάσσης. Κι' ἐ-
κείνη τὸν ἀποκοιμῆσε μὲ
μονομονυχτὸν σιγανὸν—σι-
γανόν..."

Τα κῆμα—διατεταγμός τῆς εὐτυχίας ποῦ δυκόνει τὰ
σιγήθη τῆς ἡρωινούμενης κόρης εἰς τὸν τρυφερὸν ἑναγκα-
λιαμόν—ἀπλώνεται στὴν ἀκρογιαλά, ἐνῷ τὴν ἥχῳ τοῦ
ἐπαναλομβάνοντος σὲ χλίους δυὸς τόνους τὰ φλύαρα χα-
λκικα.

Στὸ φίλημα των—ή θερινής ἐκείνου πνοή, ἔνωνται
μὲ τὴν δροσερὰν τῆς θαλάσσης καὶ πετᾶ—πετᾶ ὑψηλὰ
σῶν θυματαρχίας πρὸς τὸν οὐρανόν, διότι ή γῆ
δὲν εἶναι ἄξια νὰ τὸ αἰσθανθῇ—Εἰναι ή αὖτα! καὶ ὑπὸ^{την}
μεθυστικῆν τῆς πνοὴν τὰ δένδρα γέρονταν ἔκλιτα τοὺς
κλάδους των, ἐνῷ τὰ φύλλα σμύγονται εἰς τὴν πλατεῖαν νὰ
ἐραγκαλιούνται...

Τα βουρά ἔχονται μενεχεδέντρο μανδύαν ἑρδυθῆ, τοῦ δ-
ποιον τὰ ἄκρα εἰναι κεντημένα μὲ χρυσόν. Καὶ στὸν
κάμποντος ἔχει πίσει πλέον ή σκιά τοῦ πολυπτύχου χι-
τῶν τῆς Νύκτος!

Εἰναι ή ώρα ποῦ δῶι ἐπιστρέφονταν ἐκ τῆς ἐργασίας.
Ο γέρων τοπάνος μὲ ἀργὰ βήματα καὶ ἀπονα τὸν πληρητεῖ
τὸ κοπάδι στὴν στάνη, ἐνῷ τῶν κουδουνιῶν οἱ ἥχοι γε-
μίζονται ἀρέα μὲ κάποιαν ἀλλόκοτον ἀρμονίαν. Οι
νέοι τοῦ χωροῦ συνάζονται εἰς τὴν πλατεῖαν νὰ δοκη-
θοῦν εἰς τὸ τήδημα καὶ στὸ λιθάρι...

Μετὰ τὸν κόπον τῆς ἐργασίας ἔχονται δῶι εἰς τὴν
πλατεῖαν καὶ ἔκει σχηματίζουν διμήλους. "Ἐδῶ μία πα-
ρέα γυνάκων φιλονεκεῖ ποιὰ εἴτε τὸ χωριό εἶναι ή πλέον
προκομιδήν. Ἐκεῖ ἔνας ἀλλος ὅμιλος ἀπὸ νέους πηδᾷ
καὶ ή μορφὴ των ἐκφράζει τὴν ἀμιλλαν ποσος θὰ φανῆ-
καλλίτερος.. Παρέκει οἱ γέροντες στρέφοντες βλέμμα
στὰ περασμένα διηροῦνται τὰ απονδαύτερα γεγονότα..
Μόνον παρθένοι εἰς τὴν συνάθροισιν αὐτῆν δὲν εἶναι...
Ἄνται ἔμειναν στοὺς ἀγρούς. Δὲν ἀρέσκονται μέσα εἰς
τὸν κόσμο.. "Η ψυχὴ τῆς παρθένου ζητεῖ τὴν μονα-
χιά, διότι μόνον ή ποίησις τῆς φύσεως τῆς ὁμοιάζει.
Κι' ἐνῷ τὸ οδύμα ἀναπαύνεται, η ψυχὴ ἐλευθέρα εἰσέρ-
χεται εἰς τὴν λέμβον τῆς φαντασίας καὶ γλιστρᾷ μὲ αὐ-
τὴν στῆς εὐτυχίας τὸ πέλαγος.. "Η μόνη συντροφὴ
τῆς παρθένου ψυχῆς εἶναι τὰ γλυκά της, τὰ ὄνειρα, η
φέμβη καὶ η ἐλπὶς ποῦ γεμίζει κάθε καρδιὰ γεανική.
Κωπηλάτης τῆς λέμβου τῆς εἶναι δι πόδος πρὸς τὸ ἄγνω-
στον, πρὸς τὸ μέλλον...

★

Μία χωριατοπολίδα ἀνέβαινε σ' ἕνα λόφο. "Εμοὶς τε
τὴν στιγμὴν ἐκείνη σῶν νύμφη τοῦ δάσους ήτις ἐπέτα
μᾶλλον παρὰ ἐβάδιζε, ἐνῷ τὰ ὀφαῖα τῆς καὶ ἀθόα μά-
τια μὲ καράν καὶ πόδιαν προσέπιπταν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.
"Ἐβλεπε τὰ λουλούδια, τὴν πρασινάδα, τὰ δένδρα μὲ
λαχιάρα. "Ἐνῷ ἐκεῖνα γελαστὰ ἔγεονταν σῶν νὰ ήθελαν
νὰ χαιρετήσουν τὴν παλαιάν των φίλην..

— Πόσες ἡμέρες εἶχε νὰ ἔλθῃ στὸν ἀγαπημένο, τῆς
αὐτὸς τόπο, ποῦ τόσο τὸν ἀγαπᾶ!

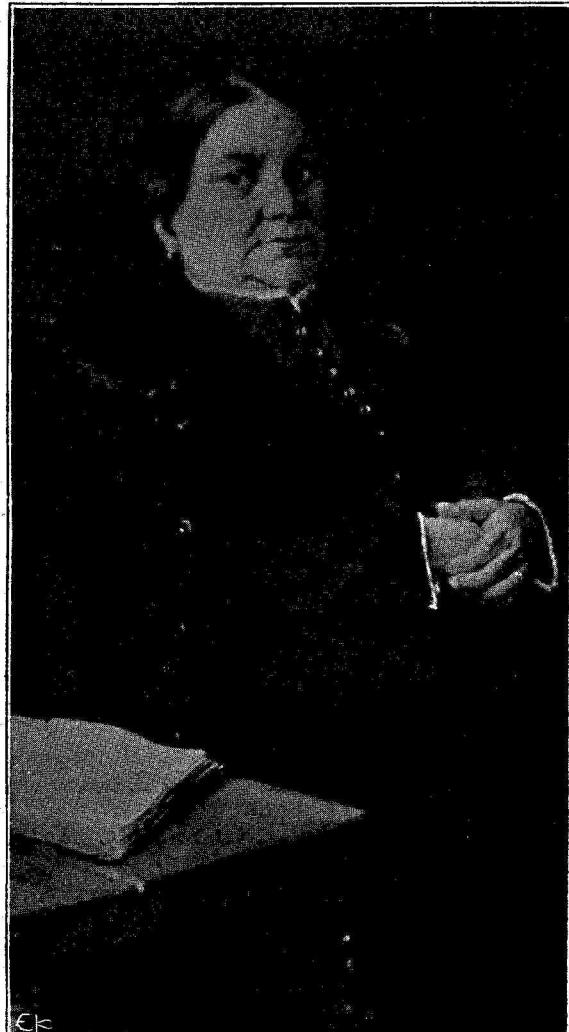
"Ητο δῶι χαρά, ἀλλὰ εἰς τὸ πρόσωπόν της εἶχε ἀπο-
τυπωθῆ κάποια κόπωσις καὶ αἱ παρειαὶ τῆς ήσαν δ-

χραῖ. Εἰς τοὺς δρυθαλμοὺς τῆς ἔλαιμπε ἔνα δάκρυ χα-
ρᾶς, τὸ δροῖον ἐφαίνετο ὅτι εἶχον διαδεχθῆ πολλὰ δά-
κρυα ἀγωνίας, καὶ λύπης. "Εταλαγενέτο τῷρα εἰς τὰς
μακρὰς τῆς βλεφαρίδας καὶ προσπίπτοντα ἐπ' αὐτὸν ἡ
τελενταλα ἀκτίς ἀνελέντο τὸς μώμα χρώματα. "Εφαίνετο
τὸ δάκρυν ἐκείνο-οὐράνιον τόξον μετὰ μεγάλην θύελλα...

Τῷρα τὸ βλέμμα τῆς ἐσταμάτησε εἰς ἐν σημεῖον... "Ε-
κεῖ ἐπάνω, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἀνάμεσα σὲ
καταπράσινα δένδρα, ἐφαίνετο ἔνα δόλσενκο σημεῖον, τοῦ
δούλων ἡ λευκότης ἄφινταν μαρμαρογήν εἰς τὴν
τελενταλα ἀκτίνα τοῦ δύνοντος ἡλίου. "Ητο δὲ λευκός
σταυρός, τὸ μόρο στολίδι τοῦ ἐρημοκλησίου τῆς Παρα-
γίας. Τὴν σιγμὴν ἐκείνην ἡτο τόσον μαγικὸν ἐν τῇ ἡρ-
μίᾳ τὸ κατάλευκον σύμβολον, ὃστε φοδάνετο τις τὴν ἀ-
νάγκην νὰ γονυπετήσῃ πρὸ αὐτοῦ ἐν ἐκστάσι... "Ἐφα-
νετο δὲν νὰ ἐτέθη ἐκεῖ, διὰ νὰ ἐνθυμιζῇ εἰς τὸν θαυμα-
στὴν τῆς φύσεως, τὸν Δημιουργόν της.

"Η κόρη εἰσέρχεται καὶ γονυπετεῖ πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς
Θεοτόκου.

"Η θύρα τοῦ κατανυκτικοῦ αὐτοῦ ἀσύλου εἶναι ἀνοι-

€

† Ε. Λαμπάκη

Η μήτηρ μου.